

॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥

सोतीवसंप्रहृष्टांस्तानुपलभ्यधनंजयः ॥ किंचिदभ्युत्सम्यन्कृष्णमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ४ ॥ पश्यैतान्देवकीमातर्मुर्षनघसंयुगे ॥ भ्रातृहैगर्त्तकानेवरोदितव्ये प्रहर्षितान् ॥ ५ ॥ अथैवाहर्षकालोयत्रैगर्त्तानामसंशयं ॥ कुनरैर्दुरवापाहिलोकाभ्याप्स्यंत्यनुत्तमान् ॥ ६ ॥ एवमुक्त्वा महाबाहुर्दृषीकंशंतोऽर्जुनः ॥ आस सादरणे व्यूढां त्रिगर्त्तानामनीकिनीं ॥ ७ ॥ सदेवदत्तमादाय शंखं हर्मपरिष्कृतं ॥ दध्मैविगेन महता घोषेणापूरयन्दिशः ॥ ८ ॥ तेन शब्देन वित्रस्ता संशप्तकव ह्मथिनी ॥ विचेष्टावस्थिता संख्येद्यश्मसारमयी यथा ॥ ९ ॥ वाहास्तेषां विवृताक्षाः स्तब्धकर्णशिरोधराः ॥ विष्टब्धचरणामूत्ररुधिरं च प्रसुप्तुः ॥ १० ॥ उप लभ्यततः संज्ञामवस्थाप्य च वाहिनीं ॥ युगपत्पांडुपुत्राय चिक्षिपुः कंकपत्रिणः ॥ ११ ॥ तान्यर्जुनः सहस्राणि दशपंचभिरायुगैः ॥ अनागता न्येव शरैश्चिच्छेदा शुपराक्रमी ॥ १२ ॥ ततोर्जुनं शितैर्वाणैर्दशभिर्दशभिः पुनः ॥ प्राविध्यंततः पार्थस्तान विध्यन्निभिः ॥ १३ ॥ एकैकस्तुततः पार्थराजं निव्याधपंचभिः ॥ सचतान्प्रति विव्याध द्वाभ्यां द्वाभ्यां पराक्रमी ॥ १४ ॥ भूय एव तु संकुद्वास्त्वर्जुनं सहकेशवं ॥ आपूरयन् शरैस्तीक्ष्णैस्तडागमिव दृष्टिभिः ॥ १५ ॥ ततः शरसहस्रा णि प्रापत न्नर्जुनं प्रति ॥ भ्रमराणामिव व्राताः फुल्लं हुमगणं वने ॥ १६ ॥ ततः सुबाहुस्त्रिशङ्गिरद्रिसारमयैः शरैः ॥ अविध्य दिषुभिर्गाढं किरीटे सव्यसाचिनं ॥ १७ ॥ तैः किरीटी किरीटस्थैर्हमपुंखैरजिह्वगैः ॥ शातकुंभमया पीडो बभौ सूर्यइवोत्थितः ॥ १८ ॥ हस्तावापं सुबाहोस्तु भलेन युधिपांडवः ॥ चिच्छेद तंचैव पुनः शरवर्षै रवाकिरत् ॥ १९ ॥ ततः सुशर्मा दशभिः सुरथस्तु किरीटिनं ॥ सुधमा सुधनुश्चैव सुबाहुश्च समर्पयत् ॥ २० ॥ तांस्तु सर्वांन्पृथग्बाणैर्वा नरप्रवरध्वजः ॥ प्रत्यविध्य त्वज्जांश्चैषां भह्मैश्चिच्छेद सायकान् ॥ २१ ॥ सुधन्वनो धनुश्छित्वा हयांश्चास्यावधीच्छरैः ॥ अथास्य स शिरस्त्राणं शिरः कायादपातयत् ॥ २२ ॥ तस्मिन्निप तिते वीरि त्रस्तास्तस्य पदानुगाः ॥ व्यद्रवंत भयाद्भीता यत्र दौर्योधनं बलं ॥ २३ ॥ ततो जघान संकुद्भो वासविस्तां महाचमूं ॥ शरजालैरविच्छिन्नैस्तमः सूर्यइवां शुभिः ॥ २४ ॥ ततो भग्नैर्बले तस्मिन्विप्रलीने समंततः ॥ सव्यसाचिनि संकुद्भैर्त्रैगर्त्तान्भयमाविशत् ॥ २५ ॥ तेवध्यमानाः पार्थनशरैः सन्नतपर्वभिः ॥ अमु त्वंस्तत्र तत्रैव त्रस्ता दृगगणा इव ॥ २६ ॥ ततस्त्रिगर्त्तराट्कुद्वास्तानुवाच महारथान् ॥ अलं हुतेन वः शूरान्भयं कर्तुमर्हय ॥ २७ ॥ शम्वाथ शपथान्घोरान्सर्वसै न्यस्य पश्यतः ॥ गत्वादौर्योधनं सैन्यं किं वै वक्ष्यथ मुख्यशः ॥ २८ ॥